

ansætte Kvinder i Kommunens Tjeneste.

Hertil svarede Borgmesteren senere, at han var sig ikke bevidst at have fremført nogen Trudsel. Han havde gjort en ganske spagfærdig Bemærkning om, at *naar Kvinder var utilfredse med deres Stilling under Kommunen, maatte man maaske være noget varsom med at antage Kvinder, (!)* og denne Mening fastholdt han.

I Borgerrepræsentationens Møde d. 17. November fremsatte Fru Arenholt under sin Omtale af „Funktionærbacillen“ en sikkert velment Kritik af Sporvognsfunktionærernes gennemsnitlige 20 Sygedage om Aaret for hver Mand. Denne Kritik er dog lidt haltende, idet der for Sporvognsfunktionærerne er to Slags Sygedage, de tvungne og de almindelige, og disse har i Fru Arenholts Kritik udgjort et Hele. Ved tvungne Sygedage forstaas, at en Funktionær, som er kommen til Skade og ikke kan udføre sin Gerning til Fuldkommenhed, faar fuld Lønning indtil et Aar derefter i den Tid, han tvinges til at gaa ledig, hvilke saakaldte Sygedage let kommer til at beløbe sig til store Tal.

Paa samme Maade forholder det sig med de Vognstyrere, som falder for Syns- eller Høreprøven, der gentages hvert tredje Aar, en Svaghed, som i mange Tilfælde er paadraget ved den evindelige Ringen, som stadig lyder for Vognstyrerens Øren, og efterhaanden slapper Hørelsen. Ogsaa disse Vognstyrere kan oppebære fuld Lønning indtil et Aar, og de Dage, hvori han saaledes modtager Lønning uden at arbejde, maa ogsaa henregnes til de tvungne Sygedage. — At Vognstyrere er mere udsatte for Vejrets Indflydelse end andre, maa ogsaa regnes med, og det er næppe troligt, at Kvinder i denne Stilling vilde bringe Sygedagenes Antal ned; det betvivles i hvert Fald stærkt af dem, som har kørt 20—25 Aar uden at have naaet 20 Sygedage ialt.

Erbødigt

Ulrikke Mathiesen,
en Vognstyrers Hustru.

I den Omtale af Funktionærsygeligheden, som Fru Mathiesen i omstaaende Indlæg hentyder til, nævnte jeg med velberaad Hu ikke Vognstyrerne, men kun Sporvognskonduktørerne.*) Dels mener jeg nemlig, at Vognstyrernes Arbejde er mere anstrengende, mere nervepirrende end Konduktørernes, dels har de — mærkelig nok — en mindre Sygelighed end Konduktørerne, hvorfor der ingen særlig Grund er til at fremhæve dem. De tre Funktionærklasser, som jeg fremhævede, var: Maalerkontrollører, Lygteændere og Sporvognskonduktører, og Grunden til, at jeg særlig fremhævede disse, var, at de trods deres lidt anstrengende, og lidt udsatte Arbejde dog har flere Sygedage pr. Aar end de fleste øvrige Funktionærklasser.

Julie Arenholt.

Dansk Kvindesamfunds Formandsmøde.

—o—

Formandsmødet i Januar er Dansk Kvindesamfunds Vinterrigsdag. Her kan ifølge Fællesloyens Beslutninger tages, som ikke kan vente til Fællesmødet om Sommeren. Efterhaanden, som Dansk Kvindesamfund vandt frem i Landet, og dets Arbejdsomraade udvidedes, blev der Trang til et saadant Fællesmøde i mindre Stil, for at Fællesstyrelsen stadig kunde have Føling med Kredsens Ønsker, og saaledes blev Formandsmødet til.

Læser man de mange forskellige Punkter paa Dagsordenen for dette Formandsmøde, forstaar man, hvor nødvendigt det er, at Fællesstyrelsen midvinters faar Kredsene i Tale gennem deres Formænd især af Hensyn til de Opgaver, som har frembudt sig siden Sommermødet, og som maa tages op, inden det gunstige Øjeblik gaar tabt. Det forholder sig jo nemlig ikke saaledes, at Dansk Kvinde-

samfunds Virksomhed indskrænkes, efterhaanden som Tidspunktet for Kvinders Valgret rykker nærmere, men tværtimod saaledes, at den vokser og vokser, idet Opmærksomheden udefra mere og mere fæster sig ved det solide saglige og uegennyttige Samfundsarbejde, som Aar efter Aar udføres af den tidligere saa lidt paaagtede Kvindeforening. Den Tid er forbi, hvor Dansk Kvindesamfund ydmygt maatte bede, om at blive taget med paa Raad om samfundsvigtige Spørgsmaal, nu kommer man udefra og afæsker os vor Mening om Familieret, om Strafferet o. m.

Men efterhaanden som Dansk Kvindesamfunds Opgaver bliver flere, stilles der ogsaa større Krav til dets Repræsentation. Arbejdet paa Kontoret vokser, de mange Udvalgmøder kræver større Lokale, mere Lys og Brændsel, for slet ikke at tale om de stigende Portoudgifter. Dette er jo imidlertid altsammen kun glædeligt. Som Bjørnson et Sted har sagt: Det er bedre at være med i en lille Hær, som gaar frem, end i en stor, som gaar tilbage.

Dansk Kvindesamfund er en lille Hær, som i Øjeblikket gaar stærkt frem, lad os være glade for det og lad os ikke knurre, fordi det koster noget. Naar Formændene læser Dagsordenen for dette Møde, kan det ikke være andet, end at enkelte Punkter maa give dem Lyst til at være med, og vi tør derfor haabe, at de i rigeligt Antal vil komme til Stede.

Distrikternes fremtidige Ordning er et Spørgsmaal, som har Betydning for alle Kredse, og det vil være af stor Vigtighed for det Udvalg, som skal beskæftige sig med denne Sag, at høre Formændenes Mening, inden Forslaget til Fællesmødet nærmere udformes. — Bladets Forhold kræver ogsaa i høj Grad en Forhandling mellem Redaktionen og Formændene. I samme Forhold, som Kravene til Dansk Kvindesamfund stiger, stiger ogsaa Kravene til dets Blad, baade i Henseende til Indhold, Omfang og Udstyrelse. Men selv om disse Krav fører Forpligtelser med sig, saa er disse jo kun et Bevis paa, at det bærer fremad ogsaa for »Kvinden og Samfundet«.

Som Punkt paa Dagsordenen staar ogsaa Adoptionssagen, der rettelig kun maa betragtes som et enkelt Led af det store Spørgsmaal om gode og sunde Hjem for alle hjemløse Børn. Der er Grund til at tro, at Diskussionen her i Bladet om Plejebørn, har

*) Vi beklager i vort sammen-
trængte Referat i Bladet for d.
30. Nov. fejlagtig at have skre-
vet Sporvognsfunktionærer iste-
delfor Sporvejskonduktører.

Red.